

Csillagok hullnak az égről...

Csillagok hullnak az égről,
Hullnak az éjben:
Talán sok jóra való szív
Ott áll meg éppen.

Kevés az, szinte semmi,
Bármit is tettem;
De hogy mit ér egy szent nap,
Azt megértettem.

Csillagom is ugyanígy fog
Hullni, ha órák
Eljön — vár-e időmnek
Fele is még rám?

Órája, perce a napnak:
Színarany érték!
Munka ha nem gyarapítja:
Mintha nem élnék!

Elpazarolt napok árnya
Súlyosul, érzem.
Csillagok hullnak az égről,
Hullnak az éjben.

Lelkem lassú mélyű folyómeder...

Lelkem lassú mélyű folyómeder,
Hol sok-sok emlék, mint a kő, hever.
Nagy érzés sodra kell, hogy megmoccanjanak,
S szóljanak némán a régi szavak.

Bennem a költő — halásként bolyong
Lelkem folyóján és a partokon;
Sok fürge gondolat-halat kézzel kifog,
És elgördítget pár kő-nyugovót.

Híd

Neki a folyó — mint a guillotine:
Jégtáblákkal nyiszálta a nyakát;
Kulcsontját kosként törték áradáskor
Az augusztusi hullám-csapatok.

Dinamitot raktak szíve alá —
S ő, mint furnér játéksárkány, repült...
Nem maradt meg más, csak a cölöpök:
Akár a hold árnya a víz alatt.

De mindannyiszor újjászületett —
Pillérei, gerendái: betonból
Vannak már, korhadás helyén — acélváz!

A halhatatlanság példája ez —
Az égben föltámad a megfeszített
Híd, mert igaz része az örök útnak!

Őszi levél

Jávorfalevél, Vadgesztenyelevél Lángol pörögve; Szeptemberi bánat, Sikolya sirálynak: Irgalmat könyörögne. Végtelen ködökbe Tűnik, ami csak él — Jávorfalevél, Vadgesztenyelevél.	Eltündököl a nyár. A szerelmes évszak Hova iramlott? Megülük a mezőt Apró-szítás esők; Hidegek a tarlók. Végtelen ködökbe Tűnik, ami csak él — Jávorfalevél, Vadgesztenyelevél.
--	--

A szív nem akar
Búcsúzni a nyártól:
Erzi még, hogy a dal
Fanyar őszi füstben
Fel-fellángol;
Késő ifjúság szülötte.
Végtelen ködökbe
Tűnik, ami csak él —
Jávorfalevél,
Vadgesztenyelevél.

Antoine de Saint-Exupéry

Miért is kell viszontlátni a földet,
Hol csak a háború gyötrelme vár,
S Franciaországot álnok, sivár
Lelek falnák föl, mint hernyók a kertet?

... Zárkájában védtelen repülőknek
Ott ül, oly biztosan, s mióta már!
Csupa gránátrózsa a láthatár,
Szirmok vörösei nyílnak, letűnnek.

Lángol a gépe — hulló meteor tán?
Vagy most pörgeti meg egy magas orkán,
Hogy a sötétkék mélyekbe levágja?

Nevét a világ csillagokba látja;
Csak egy vak kígyó nem tud róla, mászva
A Líbiai-sivatag homokján.

Tavaszi

Mint kilobbant gyertya sötét kanóca,
Az út szélén egy magányos fa áll.
Fáradt és sárga, mint az öregek,
Körötte hűnyt szemű havak hevernek.

De aranyhegedűjét már a cinke
Felhangolta, s dicséri a napot...
Zavaros víz futkos a jég fölött,
Mintha piszkos báránnyok gyapja hullna.

Remeg a szívem. És ránevetek
Egy ismeretlen lányra. Most az élet —
Biztosan csak egy tavaszi mosoly.

Felszállok majd, s a gólya, mely a fűzfán
Építi fészket, mint egy templomot,
Kap tőlem ünnepélyesen egy ágat.

TANDORI DEZSŐ fordításai